

*valótlanságot mond
a néma bolond,
nem éri rothadás*

*szentedet, udvaron
nyári nyugalom
egyre mélyebbre ás.*

*

*A próféta ezerkilencszáz-
hetvenkilencedik verse a
gyomorból, Pócsmegyer, tizen-
hét december nyolc, pén-*

*tek, a szűz neve a gyermek
fájdalmában illatozik, a
harminchárom osztható
hárommal és tizeneggyel,*

*nyugalmam helyére nem
jutnak el, semmi sem le-
het több, mint önmaga,*

*természetesen a természet
sem azonos az idegen vá-
rossal, nem éri rothadás.*

KÁNTOR ZSOLT

Antropológia

Johann Georg Hamann emlékére

1.

*Minden reggel újszülött az ember,
este meg hulla.
Olykor nehéz kedvet beszerezni
a nap elején. El kell hitetni a bensővel,
hogy érdemes legyőzni a külsőt.
Fantasztikus, hogy eddig ezt nem
vette észre. Pedig ez az apró
igazságdarab mindig is ott hevert*

*a szobájában. Egyenesen az ágyban.
Felelőtlenségnek tűnt, ha nem aggódik.
Mint az önsajnálát, ugyanolyan becsapás
a cinizmus is.*

2.

*Annakidején az iniciálék tövében volt ábítat.
Egy kis megspórolt idill.
Még ha hamis is, jól esett a szívnek, hogy ég.
S a küllem volt a dolgok hitele. A keret.
Olykor azonban a kódex visszabeszélt, mint a nyelv.
A mondandó megkérte a szereplőket, artikuláljanak szépen,
mert a kulisszák mögött nem mindenki ért a kvantum nyelvén.
A diktátorok néhány rémtett után a történelemre fogták,
hogy ölni muszáj. Nabukodonozor azután megtért.
Nagy Sándort elvonási tünetek gyötörték.
Lenin depressziós lett. Nietzsche megbolondult
az Antikrisztus megírása után. Hiába volt okos.
Mozart nagyon nebezen élt, pedig elképesztő zseni volt.*

*S talán nem is hallottak a legnagyobb nyereségről,
ami Pál apostol szerint az istenfélelem.*

Megelégedéssel nyakon öntve.

ACZÉL GÉZA

(szino)lira

torzószótar

ANGYAL

*ahogy a bizonytalan ködökbe visszatekintek első találkozásunk úgy esett hogy az
angyal régi szokások szerint kicsinyítve míg izgatott gyermekét valamelyik szülő fél-
revitte az ugyancsak megereszkedett nyílászárók párnatömítésein át észrevétlenül
beröpítette az apró karácsonyfát a kisasztalra aztán valahol valaki csengőt rázott a
meleg szoba felé majd az udvarra gyanútlan gyerekeknek jelezve hogy továbbröp-
pent már az égies keretbe az onnan légiesen leszálló alkat akit senki nem látthat ki
a jóság fátyolában örökösen csak hallgat néha ki-kiröppenne a szférák ábítatos ze-
néje mögül aztán mivel a mesék sose érdekeltek és tudtommal különös módon az ő
szárnyuk tanulságos vaskos reáliában ritkán rebbent hívőként banyagolható lévén
legközelebb nem találtunk egymásra csak a művészetekben fiatal ambíciókkal a ré-
giség irodalmát egyelőre nebezen fogva csodás egyházi festményekre csodálkozva*